

Δεν έχω καταφέρει να διακριθώ για τον φιλογερμανισμό μου. Αντίθετα, συχνά έχω συγκεντρώσει πυρά, για κάποιον υφέρποντα αντιγερμανισμό μου. Πυρά φίλια τις περισσότερες φορές, από ανθρώπους που εκτιμώ και φαντάζομαι με εκτιμούν. Από ανθρώπους που σπούδασαν, εργάστηκαν, εκεί, ή είχαν τέλος πάντων, πολύ μεγαλύτερη δόση γερμανισμού απ' ό,τι η ταπεινότητά μου. Ως εκ τούτου η γνώμη τους είναι κατ' αρχάς σεβαστή και η συζήτηση μπορεί να απλωθεί ευχάριστα.

Στις επαγγελματικές συναντήσεις με Γερμανούς/ίδες, όταν ολοκληρώνεται το κατεξοχήν υπηρεσιακό και σοβαρό κομμάτι, ακολουθεί ένα δείπνο όπου στις πρώτες εξωπηρεσιακές κουβέντες έχεις καταλάβει με τι τύπο έχεις να κάνεις. Η συνήθης και πιο παραγωγική συνταγή, είναι να περιγράψεις ή να σχολιάσεις κάτι με χιούμορ και περιπαιχτική διάθεση. Από την πρώτη αντίδραση του συνδαιτυμόνα καταλαβαίνεις μέχρι που μπορείς να φθάσεις. Το συμπέρασμα είναι ένα. Όσο πιο ανοιχτό μυαλό είναι ο απέναντι τόσο πιο ανοιχτοί είναι οι δρόμοι της επικοινωνίας. Το γράφω αυτό μετά λόγου γνώσεως και αναφέρω το πιο πρόσφατο παράδειγμα.

...εξόχως γοητευτική η Τουλούζη, είτε μέρα,

Τετάρτη βράδυ στην Τουλούζη, κάθομαι δίπλα στον πρόντακτ μανάτζερ του smart electric drive. Γερμανός γαλανομάτης, ψηλός, είχε κάνει πριν λίγες ώρες την παρουσίαση της τέταρτης γενιάς του ηλεκτρικού smart. Μίλησε εκτός χειρογράφων, με μεγάλη άνεση, ήξερε το αντικείμενο, ξεπέρασε εύκολα μια κουτή, ολίγον προβοκατόρικη ερώτηση και επαγγελματικά, στην δική μου κρίση, στάθηκε δίπλα στο άριστα.

Στο δείπνο, συνήθως η πρώτη ερώτηση που έρχεται, από την άλλη πλευρά, είναι από πιο μέρος της Ελλάδας ήμαστε και η πρώτη απάντηση (μου) είναι του τύπου: «από το λίκνο της

Δημοκρατίας»

, ή «

την γενέτειρα του πολιτισμού, του δυτικού τουλάχιστον»

και τα τοιαύτα, συνοδευόμενη από την ερώτηση αν έχει επισκεφτεί την Ελλάδα και που έχει πάει. Ο μανάτζερ, απάντησε πως έχει επισκεφτεί τα Μετέωρα και ότι είχε μείνει άναυδος από την ομορφιά τους.

Πολύ μεγάλη αντίθεση από την απάντηση που είχα εισπράξει πριν τρεις εβδομάδες, στο Hadsfor από μια νεαρά και ωσαύτως ευειδή Αγγλίδα με κάποιο αμυδρά ελκυστικό ινδικό αίμα, που είχε απαντήσει: *«...στην Ζάκυνθο»*, αλλά στο επόμενο ερώτημα που ήταν πως της είχε φανεί, είπε με άψογη προσφορά: «Δεν θυμάμαι πολλά, ήμουν τόσο πιωμένη».

Ακολούθως η συζήτηση περιήλθε τα αθλητικά όπου ο αθεόφοβος θυμόταν άριστα τα ονόματα Trianos Dellas και Aggelos Haristeas. Ο πρώτος εκατηγορήθη ως άμπαλος και «φονιάς» και ο δεύτερος ως κεφαλοσφαιριστής. Είχα πάρει την πάσα και έτρεχα στον αιφνιδιασμό να σκοράρω:

«Κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει τον τίτλο του «φονιά» από τον Σούμαχερ, τον Τονι φυσικά» απαντώ με ένα (φονικό) χτύπημα. Κι' ο τύπος προς τιμήν του και δείχνοντας την παιδεία του, θυμήθηκε, παρά το γεγονός πως όταν συνέβη ο σχεδόν δολοφονικός τραυματισμός του Μπατιστόν ήταν τεσσάρων ετών, αυτό που τον ενόχλησε αργότερα όταν πληροφορήθηκε το γεγονός, ήταν ότι μετά το συμβάν ο Γερμανός κήπερ προσφέρθηκε, ειρωνικά, να καταβάλει το ποσόν αποκατάστασης της οδοντοστοιχίας του Γάλου παίκτη.

Πάμε καλά σκέφτηκα, και πέρασα στην επόμενη πίστα, όπου κοκορεύτηκα σαν γνήσιος ηλίθιος εθνικιστής για την μπασκετική Ελλάδα και τον «θρίαμβο» του '04 της ποδοσφαιρικής.

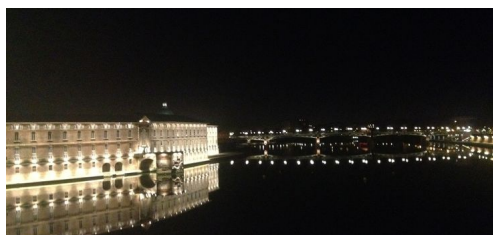
«Με Γερμανό προπονητή» μου αντιτάσσει και *«ποιός το θυμάται μετά από 13 χρόνια;»* ρώτησε με ίχνη λεπτής, χαμογελαστής ειρωνείας, ενώ προσέθεσε ως απαραίτητη γαρνιτούρα και τις Γερμανικές πρόσφατες επιτυχίες. Πάμε για ρουά ματ, σκέφτηκα και αντέτεινα τα εξής, με μερικές στοχευμένες γερμανικές λέξεις φυτεμένες στον Αγγλικό λόγο:

«Mein lieber Rouven, να σου υπενθυμίσω κατ' αρχάς ότι 13 χρόνια fur ein volk und ein Reich που μετρά 30 αιώνες καταγεγραμμένης Ιστορίας, είναι τίποτα. Ακολούθως οφείλω να υποκλιθώ στις ποδοσφαιρικές ικανότητες της National manschaft συντασσόμενος με τη γνωστή ρήση του Γκάρι Λίνεκερ. Σε τούτο το σημείο, να σου θυμίσω, τον ημιτελικό του Μουντιάλ του '90 στο Τορίνο, ανάμεσα στην Αγγλία και την Γερμανία, όπου φυσικά οι Άγγλοι φεύγουν ηττημένοι στα πέναλτυ. Ο μύθος τότε θέλει, τον X. Κολ να σκύβει στην Μ. Θάτσερ, παρόντες και οι δυο στις εξέδρες του Ντέλε Άλπι, και της λέγει πως, η κ. Πρωθυπουργός θα πρέπει να παραδεχτεί ότι η Γερμανία νίκησε την Αγγλία στο εθνικό της σπορ. Για να απαντήσει η κάτοικος της Ντάουνινγκ στρητ, πως ναι έχει δίκιο ο κ. Καγκελάριος αλλά και η Αγγλία, μέσα στον 20ό αιώνα, έχει κερδίσει δυο φορές την Γερμανία στο εθνικό της σπορ».

Το ρουά ματ που είχα σχεδιάσει δεν έγινε ποτέ, διότι ο τύπος γέλασε με την καρδιά του, αποδεικνύοντας ότι σε ανοικτές συζητήσεις, που διεξάγονται από ανθρώπους με ανοικτά

μυαλά δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι. Υπάρχει επικοινωνία και ελπίδα για ένα πιο συνεννοήσιμο μέλλον.

Το αν αυτή η ελπίδα, πνιγεί στα κύματα του εθνικισμού, ή των μανατζαρέων της παγκοσμιοποίησης ή σε οτιδήποτε άλλο σκοτεινό, είναι άλλη κουβέντα. Υπάρχει όμως και οφείλουμε να την συντηρήσουμε.

...είτε την νύχτα.